

Априлското въстание

През 1876 година, на 20 април, българите започват Априлското въстание срещу Османската империя, за да се борят за свобода. То не води веднага до независимост, но показва колко смели и готови за жертви могат да бъдат българите.

След смъртта на Васил Левски през 1873 година революционното движение изпада в криза. Христо Ботев поема ръководството на Българския революционен комитет, но първото опитно въстание в Старозагорско през 1875 година се проваля. Комитетът се разпуска, но млади революционери не се отказват и през зимата на 1875 г. започват да организират ново въстание за пролетта на 1876 г.

Българските земи са разделени на революционни окръзи, всеки с апостол и помощници. Не всички области се справят добре – липсата на оръжие и страхът на хората пречат. Най-добре се организират апостолите в Четвърти окръг, където провеждат военна подготовка. На 14 април в Оборище се решава въстанието да започне на 1 май.

За да предотвратят арести, Тодор Каблешков обявява въстанието на 20 април с т. нар. „Кърваво писмо“. Панагюрище също въстава, а Георги Бенковски създава „Хвърковата чета“, която обикаля селата и призовава хората на борба. Османската армия потушава въстанието – първи падат Стрелча, Клисуря и Панагюрище, а в Батак се случва масово клане.

В други области, като Търновско и Сливенско, въстанието е по-малко успешно. Христо Ботев води своята чета от 205 души, тръгвайки от кораба „Радецки“ при Козлогуй. След тежки боеве той загива на 20 май, а четата му постепенно е унищожена.

Априлското въстание остава символ на българската смелост и стремеж към свобода, въпреки тежките загуби и провалите.

Априлското въстание

Личности	Какво е направил?	Значението му за Априлското въстание
Георги Бенковски		
Христо Ботев		
Стефан Стамболов		
Тодор Каблешков		